

лапи, свличат ризницата, намушкват го с ками. Ала силите са неравни. За да свалят един рицар са нужни неколцина българи. Наемниците са сгъстват из уличките, като непроницаема маса желязо.

Изведнџ, със смразяващ ~~жжж~~ рев, от селото изникват скритите български пешаци. Тичат в помощ на редеещите юнаци, подкрепят силите им. Непобедимите пълчища на Испериха и Телерига, на Крума и Симеона, възкръсват в правнуците. С нов плам избухва неравната бран.

— Смърт на вероломниците!

— За свети Димитър!

— В името на Христа, царя на славата!

Нищо не може да устои пред безумната смелост на решенията да умрат

Алеманските наемници образумат чиличена стена с ризниците и щитовете си край кир Тодор и близките му. Проправят му път към долината на Добричка река, за да може да избяга по посока на север. Ала там пътя им се загражда от конницата на севастократор Александър. Огеква мощен вик:

— Смърт на кир Тодор!

— Дръжте изменника!

Комнен ^ибледнее, загубва всяка дързост. Очите му са непрестанно впити в копието с погазения договор, което българите размахват недалеч от него. Сърцето му бие като на подгонен дивеч, който вижда, че от всякъде е обграден. Волята му за борба се стопява, изчезва. В ума си проклина хиляди пъти нещастната мисъл да води със себе си жена и деца. Ако бе сам щеше да се впусне в жестоката бран и да загине в нея. Отчаяните им писъци разкъсват сърцето му. Дали страшните, озверени варвари ще имат милост към тях? Своят живот той вече е отписъл. Но къде е Мануил? Къде са стратегите му? Напуснат, сам той се крепи още единствено на алеманските си наемници. Италианците се бият някъде към селото. Гърците са разпръснати между крепостта и реките.

В това време Мануил Комнен беше успял да се промъкне между вой-